

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Tdo/85/2022
Identifikačné číslo spisu:	8320010088
Dátum vydania rozhodnutia:	20.12.2023
Meno a priezvisko:	JUDr. Patrik Príbelský
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2023:8320010088.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Patrika Príbelského, PhD. a sudcov JUDr. Martina Bargela a JUDr. Emila Klemaniča na neverejnom zasadnutí konanom 20. decembra 2023 v Bratislave v trestnej veci obvineného H. U. pre pokračovací prečin porušenia predpisov o štátnych technických opatreniach na označenie tovaru podľa § 279 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona, o dovolaní obvineného proti uzneseniu Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 5To/10/2021, z 10. novembra 2021 takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného H. U. o d m i e t a.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Humenné, sp. zn. 4T/15/2020, z 27. novembra 2020 bol obvinený H. U. uznaný za vinného zo spáchania pokračovacieho prečinu porušenia predpisov o štátnych technických opatreniach na označenie tovaru podľa § 279 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona, ktorého sa dopustil na skutkovom základe, že

1/ dňa 3.10.2018 v čase o 07.09 hod. na ceste v obci G., okr. Z. v osobnom motorovom vozidle zn. Mazda3, EČV Z., čiernej farby, v čase služobného voľna, kedy bol zastavený a kontrolovaný hliadkou mobilnej zásahovej jednotky PZ RHCP Sobrance, v rozpore s ustanoveniami § 9 ods. 1, 2, 7 a 11, § 10 ods. 1 písm. a) zákona č. 106/2004 Z. z. o spotrebnej dani z tabakových výrobkov v znení neskorších zmien a doplnkov, prepravoval cigarety v spotrebiteľskom balení, značiek JIN LING a Golden gate červené a modré balenie v celkovom množstve 3.960 krabičiek á 20 kusov, teda 79.200 kusov cigariet o dĺžke tabakového povrazca do 80 mm, bez označenia kontrolnou známkou, čím spôsobil Slovenskej republike škodu na spotrebnej dani z tabakových výrobkov v sume 7.860,59 eura,

2/ od nezistenej doby do 4.10.2018 v hospodárskej budove - kôlni na dvore rodinného domu v obci R. č. XX, okr. Z. v rozpore s ustanoveniami § 9 ods. 1, 2, 7 a 11, § 10 ods. 1 písm. a) zákona č. 106/2004 Z. z. o spotrebnej dani z tabakových výrobkov v znení neskorších zmien a doplnkov, prechovával cigarety v spotrebiteľskom balení, značiek JIN LING v celkovom množstve 2.000 krabičiek á 20 kusov, teda 40.000 kusov cigariet o dĺžke tabakového povrazca do 80 mm, bez označenia kontrolnou známkou,

čím spôsobil Slovenskej republike škodu na spotrebnej dani z tabakových výrobkov v sume 3.957, 80 eura.

Za to bol obvinenému H. U. uložený podľa § 279 ods. 2, § 38 ods. 2, ods. 3, § 36 písm. j) Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere 20 mesiacov, ktorého výkon mu bol podľa § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona podmienene odložený. Podľa § 50 ods. 1 Trestného zákona pri povolení podmienene odloženého výkonu trestu odňatia slobody súd určil obvinenému skúšobnú dobu na 24 (dvadsaťštyri) mesiacov.

Krajský súd v Prešove ako odvolací súd rozhodujúci na podklade odvolaní prokurátora i obvineného H. U. rozhodol uznesením, sp. zn. 5To/10/2021, z 10. novembra 2021 tak, že ich podľa § 319 zamietol.

Obvinený H. U. podal prostredníctvom obhajcu proti uzneseniu odvolacieho súdu dovolanie, a to s poukazom na údajné naplnenie dôvodov dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku [zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu] a § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku [rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré nebol súdom vykonané zákonným spôsobom].

V súvislosti s uplatnenými dovoláciami dôvodmi obvinený v podstate namietal:

- V konaní pred prvostupňovým súdom obvinený využil svoje právo a nevypovedal, čo mu neumožnila protiepidemiologická situácia a jeho zamestnanie v zahraničí. V rámci svojej výpovede sa chcel vyjadriť k nezákonnosti prehliadky motorového vozidla a prehliadky iných priestorov a svojej výpovedi po vznesení obvinenia, preto chcel byť vypočutý v odvolacom konaní. Túto výpoveď mu odvolací súd neumožnil, čo odôvodnil tým, že považoval dokazovanie vykonané v prvom stupni za vykonané v dostatočnom rozsahu. Mal za to, že týmto došlo k závažnému porušeniu jeho práva na obhajobu.
- Poukazoval na to, že nesúhlasí so svojimi výpoveďami z prípravného konania, pri ktorých nemal dostatočný priestor na svoju obhajobu, druhý výsluch bol v súvislosti s konaním o väzbe, kde priznanie bolo učené pod vplyvom hrozby bezprostredného obmedzenia slobody. Upretím možnosti vypovedať v odvolacom konaní sa súd dopustil nezákonného zľahčovania dôkaznej situácie, pretože po jeho výpovedi by sa súd musel vyporiadať aj s prípadnými rozpormi s jeho skoršou výpoveďou [§ 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku].
- Obvinený ďalej konštatoval predovšetkým nezákonnosť prehliadky motorového vozidla a nezákonnosť prehliadky iných priestorov.
- K nezákonnosti prehliadky motorového vozidla uviedol, že jeho vozidlo bolo podľa výpovede príslušníkov hliadky zastavené z dôvodu, že nemalo zapnuté stretávacie svetlá, pričom od neho žiadali, aby otvoril kufr a zadnú časť motorového vozidla. Zo spisového materiálu vyplýva, že pri prehliadke motorového vozidla policajti postupovali podľa § 23 ods. 2 písm. a) zákona o Policajnom zbore. Dôvodom zastavenia motorového vozidla bolo spáchanie priestupku, preto nebolo prípustné vykonať prehliadku jeho vozidla, či už podľa zákona o Policajnom zbore alebo podľa Trestného poriadku, keďže spáchanie priestupku nie je legitímnym dôvodom na realizáciu takéhoto úkonu. Z vykonaného dokazovania nevyplýva, že by mali príslušníci PZ, ktorí zastavili vozidlo, pri prednesení prvej výzvy na otvorenie kufru akékoľvek podozrenie na trestnú činnosť spojenú s motorovým vozidlom, a teda neboli splnené predpoklady na postup podľa § 23 ods. 2 písm. a) zákona o Policajnom zbore. Postupu podľa zákona o Policajnom zbore bránili aj ďalšie skutočnosti vyplývajúce z vyšetrovacieho spisu. Nachádza sa v ňom úradný záznam z 3. októbra 2018 spísaný vyšetrovateľom MV SR sekcia kontroly a inšpekčnej služby, z ktorého vyplýva, že mali byť preverované informácie o spolupráci príslušníkov PZ zaradených na oddelenia hraničnej kontroly, že by mali spolupracovať s prevádzачskými skupinami pôsobiace v tomto teritóriu.
- Z vykonaného dokazovania, konkrétne z listinného dôkazu, skôr zmieneného úradného záznamu z 3. októbra 2018 spísaného vyšetrovateľom MV SR sekcia kontroly a inšpekčnej služby, mali jednoznačne vyplynúť skutočnosti, že v čase vykonania prehliadky motorového vozidla obvineného príslušníci PZ ani nemohli postupovať podľa § 23 zákona o Policajnom zbore, ale v tomto čase z dôvodu, že PZ už boli známe skutočnosti o údajnej trestnej činnosti obvineného, mohli postupovať výlučne podľa ustanovení Trestného poriadku, ktorý bol v tomto prípade vo vzťahu k zákonu o Policajnom zbore v pomere špeciality.

- Vzhľadom k zrejmej nezákonnosti prehliadky jeho motorového vozidla nemohli byť takto zabezpečené dôkazy (teda samotné motorové vozidlo ako aj jeho obsah) brané súdom vôbec do úvahy pri rozhodovaní o veci.

- Následne obvinený namietal aj na to nadväzujúci nezákonný postup, a to konkrétne, že počas prehliadky iných priestorov, motorového vozidla obvineného podľa § 101 Trestného poriadku, bolo s motorovým vozidlom manipulované a bolo presúvané bez toho, že by došlo k vydaniu alebo odňatiu tejto veci v súlade s procesnými predpismi. Táto skutočnosť mala mať za následok minimálne, že počet cigariet uvedený v obžalobe ako počet cigariet údajne sa nachádzajúcich v motorovom vozidle obžalovaného nebol zistený zákonným spôsobom. Z fotodokumentácie nachádzajúcej sa na č. l. 180 a nasl. vyšetrovacieho spisu, konkrétne z tej časti, kde sa vozidlo nachádzalo ešte na miesto jeho zastavenia, nemožno v zásade žiadnym relevantným spôsobom určiť počet cigariet, ktoré sa vo vozidle nachádzajú. Nemožno pritom vylúčiť skutočnosť, že tento obsah mohol byť počas prepravy vozidla, teda v čase keď vozidlo bolo bez relevantného právneho dôvodu v moci OČTK, pozmenený.

- Motorové vozidlo bolo počas vykonávania prehliadky presunuté na OHK Zboj, a to bez prítomnosti obvineného a bez toho, aby bolo motorové vozidlo či veci, ktoré sa v ňom nachádzali, v tomto čase vydané, odňaté alebo inak zaistené podľa osobitných právnych predpisov. Toto malo byť celkom zrejmé aj z predmetnej zápisnice, kde sa o. i. uvádza, že „Pozn. Po zadokumentovaní miesta zadržania vozidla bolo toto za účelom počítania cigariet v kufri presunuté na OHK Zboj“. Samotné vydanie vecí, motorového vozidla, bolo pritom uskutočnené až po ukončení tejto nezákonnej prehliadky o 13:30 hod. Obvinený bol toho názoru, že dôsledkom tohto nezákonného postupu pri prehliadke iných priestorov, motorového vozidla, nemohli byť žiadnym spôsobom „zlegalizované“ dôkazy zistené pri tejto prehliadke, a to ani ich následným vydaním podľa zápisnice o vydaní vecí. Prehliadka „iných priestorov“ vykonaná v rozpore so zákonom je úkon neopakovateľný a výstup z takejto prehliadky ako dôkaz je nepoužiteľný pre jeho rozpor s ustanovením § 119 ods. 2 Trestného poriadku vetou prvou, v zmysle ktorej „za dôkaz môže slúžiť všetko, čo môže prispieť na náležité objasnenie veci a čo sa získalo z dôkazných prostriedkov podľa tohto zákona alebo podľa osobitného zákona“ [§ 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku].

Navrhol preto, aby dovolací súd vyslovil, že uznesením Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 5To/10/2021, z 10. novembra 2021 a v konaní, ktoré mu predchádzalo, bol porušený zákon v neprospech obvineného, naposledy citované rozhodnutie sa zrušuje ako aj rozsudok Okresného súdu Humenné, sp. zn. 4T/15/2021, z 27. novembra 2020, vrátane ďalších rozhodnutí na zrušené rozhodnutia obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad. Zároveň, aby najvyšší súd prikázal vec súdu prvého stupňa v potrebnom rozsahu znovu prejednať a rozhodnúť.

K dovolaniu sa využijúc svoje právo podľa § 376 Trestného poriadku vyjadrila prokurátorka, a síce v podstate takto:

„Nevyhovenie požiadavke obvineného na ďalší postup súdu podľa jeho predstáv nepredstavuje negatívne ovplyvnenie práva na obvineného na spravodlivý proces (vo všeobecnosti) a práva na obhajobu (osobitne) tak, aby bolo právo na obhajobu porušené zásadným spôsobom. Najmä za situácie, ak obvineným spolu s jeho obhajcom bola zvolená taktika ich postupu tak, že odmietol v konaní pred súdom vypovedať. Z tohto pohľadu sa konajúci krajský súd v dovolaní napadnutom uznesení touto námietkou zákonným a správnym spôsobom vysporiadal na čl. 7 dovolaním napadnutého uznesenia.

K tvrdenému naplneniu § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku, totožné skutočnosti boli odsúdeným namietané ako v rámci konania pred súdom, tak následne aj v odvolacom konaní, a s ich obsahom sa konajúce súdy v plnom rozsahu zaoberali a neuznali ich za dôvodné. S logickým a spolu nadväzujúcim a súvisiacim rozborom sa plne stotožňujem. Na doplnenie len k námietke týkajúcej sa toho, že už pred zadržaním obvineného, mal byť predmetom operatívneho rozpracovania, a teda v žiadnom prípade nemal byť použitý postup podľa zákona o Policajnom zbore, uvádzam, že zadržaný bol hliadkou Mobilnej zásahovej jednotky Úradu hraničnej a cudzineckej polície, avšak záznam, na ktorý odsúdený poukazuje, bol spracovaný operatívnym príslušníkom Úradu inšpekčnej služby. Ide o samostatné jednotky, ktoré sa navzájom neinformujú a najmä nie o veciach v štádiu operatívneho preverovania“.

Mala teda za to, že dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. c), písm. g) Trestného poriadku neboli naplnené a navrhla, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie obvineného podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol.

+ + +

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako dovolací súd (§ 377 Trestného poriadku) pred vydaním rozhodnutia o dovolaní obvineného skúmal procesné podmienky pre jeho podanie a zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu [§ 368 ods. 1, ods. 2 písm. h) Trestného poriadku a § 566 ods. 3 Trestného poriadku], osobou oprávnenou na jeho podanie [§ 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku], prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Trestného poriadku), v zákonnej lehote (§ 370 ods. 1 Trestného poriadku), na príslušnom súde (§ 370 ods. 3 Trestného poriadku), že spĺňa obligatórne obsahové náležitosti (§ 374 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku) a tiež, že obvinený pred jeho podaním využil svoje právo podať riadny opravný prostriedok, o ktorom bolo rozhodnuté (§ 372 ods. 1 Trestného poriadku). Najvyšší súd po splnení vyššie vymedzenej formálnej prieskumnej povinnosti zistil, že dovolanie obvineného je treba odmietnuť ako nedôvodné podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku, nakoľko je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 a nasl. Trestného poriadku.

Najvyšší súd poznamenáva, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok. Nielen z označenia tohto opravného prostriedku ako mimoriadneho, ale predovšetkým zo samotnej úpravy dovolania v Trestnom poriadku je zrejmé, že dovolanie nie je určené k náprave akýchkoľvek pochybení súdov, ale len tých najzávažnejších, mimoriadnych, procesných a hmotnoprávných chýb. Tie sú ako dovolacie dôvody taxatívne uvedené v ustanovení § 371 ods. 1 Trestného poriadku, pričom v porovnaní s dôvodmi zakotvenými v Trestnom poriadku pre zrušenie rozsudku v odvolacom konaní sú koncipované podstatne užšie.

Dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktorým bola vec právoplatne skončená. Predstavuje tak výnimočný prielom do inštitútu právoplatnosti, ktorý je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Preto sú možnosti podania dovolania, vrátane dovolacích dôvodov, striktne obmedzené, aby sa širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala ďalšia riadna opravná inštancia a dovolanie nebolo chápané len ako „ďalšie odvolanie“.

Čo sa týka viazanosti dovolacieho súdu dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené v zmysle § 385 ods. 1 Trestného poriadku k tomu treba poznamenať, že táto sa týka vymedzenia chýb napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Trestného poriadku) a nie právnych dôvodov dovolania uvedených v ňom v súlade s § 374 ods. 2 Trestného poriadku z hľadiska ich hodnotenia podľa § 371 Trestného poriadku. Zjednodušene povedané, podstatné sú vecné argumenty uplatnené dovolaťelom a nie ich subsumpcia (podradenie) pod konkrétne ustanovenia § 371 Trestného poriadku.

Z toho vyplýva, že v prípade, ak chybám vytýkaným v dovolaní v zmysle § 374 ods. 1 Trestného poriadku nezodpovedá dovolaťelom označený dôvod dovolania podľa § 371 Trestného poriadku a ani iný dôvod dovolania uvedený v tomto ustanovení, dovolací súd dovolanie odmietne podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku, alebo zamietne podľa § 392 ods. 1 Trestného poriadku bez toho, aby zisťoval inú chybu napadnutého rozhodnutia alebo konania, ktorá by zodpovedala právnomu dôvodu dovolania označenému dovolaťelom v zmysle § 374 ods. 2 Trestného poriadku.

Ak ale dovolací súd zistí chybu rozhodnutia alebo konania, vecne špecifikovanú dovolaťelom podľa § 374 ods. 1 Trestného poriadku, ktorej pri jej správnej právnej (procesnej) kvalifikácii zodpovedá iný právne uplatniteľný dôvod dovolania, než ktorý dovolaťel uviedol v dovolaní v zmysle § 374 ods. 2 Trestného poriadku, dovolací súd dovolaniu vyhovie postupom podľa § 386 a nasledujúcich ustanovení Trestného poriadku a zistenú chybu vo výroku svojho rozsudku podradí pod dovolací dôvod zodpovedajúci zákonu (viď k tomu bližšie uznesenie najvyššieho súdu, sp. zn. 2Tdo/30/2011, zo 16. augusta 2011, publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 120/2012).

Dovolaciemu súdu je zrejmé, že s dovolacími námietkami obvineného sa vo svojich rozhodnutiach

Okresný súd Humenné, sp. zn. 4T/15/2020, z 27. novembra 2020 a Krajský súd v Prešove, sp. zn. 5To/10/2021, z 10. novembra 2021 vysporiadali a najvyšší súd sa toho pridrža. Tiež odvolacie námietky boli v podstate v prevažnej väčšine zhodné s tými, ktoré boli uplatnené v dovolaní obvineného. Najvyšší súd sa nižšie teda venuje jeho najpodstatnejším tvrdeniam, ale summa summarum opakuje aj správne závery prijaté vo vyššie citovaných rozhodnutiach súdov nižších stupňov.

K dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku:

Podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu.

Jednou zo základných zásad trestného konania je aj zásada práva na obhajobu, vyjadrená v ustanovení § 2 ods. 9 Trestného poriadku. Právo na obhajobu je zakotvené v čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, v čl. 40 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd a tiež v čl. 6 ods. 3 písm. b), písm. c), písm. d) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Právo na obhajobu patrí k základným atribútom spravodlivého procesu, keďže zabezpečuje aj rovnosť zbraní medzi obvineným na jednej strane a prokurátorom na druhej strane. Zmyslom tohto práva je zaručiť ochranu zákonných záujmov a práv osoby, proti ktorej sa konanie vedie, pretože bezchybné rešpektovanie práva na obhajobu je dôležitým predpokladom vydania zákonného a spravodlivého rozhodnutia.

Zásada práva na obhajobu vyjadruje požiadavku, aby v trestnom procese bola zaručená ochrana práv a záujmov osoby, proti ktorej sa vedie trestné konanie, a je teda nevyhnutým prostriedkom úspešného výkonu súdnictva smerom k ochrane základných práv a slobôd. Jej legislatívne vyjadrenie a reálne zabezpečenie svedčí v podstate nielen o stupni demokracie v trestnom procese daného štátu, ale vo svojej podstate jej realizácia v čo najširšom meradle je nielen v záujme osoby, proti ktorej sa vedie trestné konanie, ale v záujme celej spoločnosti, pretože toto právo neplynie len z ochrany práv jednotlivca, ale aj zo záujmu štátu na zistenie pravdy. Podľa názoru dovolacieho súdu právo na obhajobu sa zaručuje ako základné právo fyzickej osoby, ktoré podlieha všetkým pravidlám, ktoré sa uznávajú pri ochrane základných práv a slobôd a možno ho vnímať aj ako prostriedok nastoľujúci spravodlivú rovnováhu medzi verejnými záujmami, ktoré sú predmetom ústavnej ochrany.

Vyššie podrobne opisovaná zásada obsahuje tri relatívne samostatné práva obvineného:

- právo obhajovať sa osobne, alebo
- právo obhajovať sa za pomoci obhajcu podľa vlastného výberu, alebo
- právo na bezplatnú pomoc obhajcu, ako obvinený nemá prostriedky na zaplatenie obhajcu a vyžadujú to záujmy spravodlivosti.

Konštantná judikatúra právo na obhajobu v zmysle dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku chápe ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu a zákonný postup pri reakcii orgánov činných v trestnom konaní a súdu na uplatnenie každého obhajovacieho práva. Platný Trestný poriadok obsahuje celý rad ustanovení, ktoré upravujú jednotlivé čiastkové práva obvineného, charakteristické pre príslušné štádium trestného konania. Prípadné porušenie len niektorého z nich, pokiaľ sa to zásadným spôsobom neprejaví na postavení obvineného v trestnom konaní, samo o sebe nezakladá dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Zo znenia tohto ustanovenia totiž jednoznačne vyplýva, že len porušenie práva na obhajobu zásadným spôsobom je spôsobilé naplniť uvedený dovolací dôvod. V praxi to znamená, že o zásadné porušenie práva na obhajobu pôjde najmä vtedy, ak obvinený nemal v konaní obhajcu, hoci v jeho trestnej veci boli splnené dôvody povinnej obhajoby.

Takéto pochybenie dovolací súd v konaní nezistil, teda nemožno konštatovať, že došlo k porušeniu práva na obhajobu obvineného H. U. zásadným spôsobom, a teda že existuje skutočnosť, ktorá sama o sebe znamená naplnenie dovolacieho dôvodu v zmysle § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

Napriek tomu sa dovolací súd zaoberal aj konkrétnymi námietkami, ktoré v rámci tohto dovolacieho

dôvodu menovaný uviedol v písomných dôvodoch dovolania.

Obvinený vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku argumentoval vecne (nie však relevantne) v zásade len tým, že hoci v konaní pred súdom prvého stupňa odmietol vypovedať, pred odvolacím súdom tak chcel učiniť, čo mu však nebolo umožnené.

Na tomto mieste je ku namietanému potrebné uviesť najprv to, že hodnotenie postupu súdu spôsobom, ktorý nezodpovedá predstavám obvineného, nepredstavuje porušenie jeho práva na obhajobu zásadným spôsobom v zmysle uplatneného dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Jedná sa o skrytú formu vyjadrenia záujmu obvineného, aby bolo postupované v jeho prospech.

Nie je podľa najvyššieho súdu možné podať úspešne dovolanie z dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku na základe obvineným uvádzaných skutočností. Za porušenie práva na obhajobu v zmysle § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku nemožno považovať obsah a rozsah vlastnej úvahy orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov pri plnení povinnosti podľa § 2 ods. 12 Trestného poriadku. Ak by záver súdu o tom, že určitú skutkovú okolnosť považuje za dokázanú a že ju nebude overovať ďalšími dôkazmi, zakladal opodstatnenosť dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, odporovalo by to viazanosti dovolacieho súdu zisteným skutkom v zmysle § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, ktorá vyjadruje zásadu, že účelom dovolacieho konania je posudzovanie právnych otázok, nie posudzovanie správnosti a úplnosti zistenia skutkového stavu. Najvyšší súd nemôže spochybňovať skutkové zistenia, prehodnocovať vykonané dôkazy aj ich hodnotenie súdmi nižších stupňov. Ťažisko dokazovania je v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňať, upravovať, alebo meniť iba súd odvolací (§ 322 ods. 3 a § 326 ods. 5 Trestného poriadku).

Ak by však aj podľa vyššie uvedených kritérií išlo o porušenie práva na obhajobu, bolo by potrebné posúdiť, či toto právo bolo porušené zásadným spôsobom, a to v závislosti na tom, či by porušenie práva na obhajobu mohlo vyvolať odlišné rozhodnutie vo veci samej.

Z obsahu spisu je však zrejmé, že obvinený mal v konaní pred súdom možnosť vyjadriť sa ku skutkom, ktoré sa mu kládli za vinu, navrhovať, predkladať a obstarávať dôkazy slúžiace na svoju obhajobu. Právo vyjadriť sa k veci, a teda vypovedať aj reálne využil (dokonca sa k jednému skutku priznal), a to v prípravnom konaní, pričom následne využil svoje právo a k veci odmietol vypovedať. To, že obvinený spolu s obhajcom zvolili taktiku nevypovedať v konaní pred Okresným súdom Humenné a zo strany odvolacieho súdu nebolo vyhovieť požiadavke obvineného vypovedať, vzhľadom na to, že tento považoval dokazovanie za dostatočne vykonané v prvom stupni, nezakladá dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Touto námietkou sa vysporiadal Krajský súd v Prešove na str. 7-8 svojho rozhodnutia a to zákonným a správnym spôsobom.

V prvom rade je potrebné uviesť, že výpoveď obvineného (obžalovaného) je jedným z dôkazov a rovnako ako pri iných dôkazoch je na úvahe konajúceho súdu, či pre svoje rozhodnutie považuje za potrebné výsluch obvineného zopakovať, resp. umožniť mu svoju výpoveď doplniť. Samozrejme to všetko za podmienky, že obvinený už mal dostatočnú možnosť počas trestného konania vypovedať, ako aj vyjadrovať sa k vykonaným dôkazom a mohol vypočúvať svedkov, znalcov atď.

Z ustanovení §§ 121, 122 a 258 Trestného poriadku vyplýva, že predmetom a obsahom výsluchu obvineného/obžalovaného má byť zistenie podstatných skutočností dôležitých pre trestné konanie. Má dostať možnosť podrobne sa k obvineniu/obžalobe vyjadriť, opísať súvisle skutočnosti, ktoré sú predmetom obvinenia/obžaloby, uviesť skutočnosti, ktoré obvinenie/obžalobu zoslabujú, či vyvracajú a ponúknuť o nich dôkazy a zároveň možnosť vyjadriť sa k uplatnenému nároku na náhradu škody.

Na verejnom zasadnutí v odvolacom konaní obvinený žiadal, aby bol vypočutý. Z jeho žiadosti nevyplývalo, že chce uviesť nové skutočnosti k okolnostiam uvedeným v obžalobe a vykonanému dokazovaniu. Naopak, z jeho návrhu bolo zrejmé, že sa formou výpovede v podstate chce vyjadriť k

zákonnosti prehliadky iných priestorov, k svojej výpovedi po vznesení obvinenia a ku konaniu na súde prvého stupňa a k odvolacím námietkam. To vyplýva predovšetkým z toho, že žiadosť oprel o ustanovenie § 311 ods. 4 Trestného poriadku (odvolanie možno oprieť o nové skutočnosti alebo dôkazy) s tým, že sa chce vyjadriť k priebehu procesných úkonov. Uvedené vyjadrenie pritom bolo možné realizovať formou tzv. konečného návrhu, čo napokon aj obvinený realizoval. S poukazom na zásadu koncentrácie konania možno preto zopakovať argumentáciu krajského súdu, že pokiaľ má odvolací súd dostatok dôkazov na rozhodnutie, dokazovanie nevykonáva, pretože ťažisko dokazovania spočíva v konaní pred súdom prvého stupňa. Odvolací súd teda môže dokazovanie doplniť, avšak koná tak len v prípade, ak považuje za nevyhnutné overiť si týmto postupom pochybnosti, ktoré má o dokazovanej skutočnosti, alebo zistiť pre neho okolnosť, ktorú považuje za nevyhnutnú pre rozhodnutie o odvolaní. Inak nemusí návrhu vyhovieť, to samozrejme za podmienky, že obvinenému bola v predchádzajúcom konaní daná plná možnosť realizácie svojich obhajobných práv a bolo mu umožnené sa k veci vyjadriť. V rovnakom duchu vyznieva aj judikatúra Ústavného súdu SR, z ktorej vyplýva, že pri objasňovaní určitých skutočností si nemožno zamieňať konečný návrh v odvolacom konaní so záverečnou rečou na súde prvého stupňa (IV. ÚS 397/2023). Tento názor možno aplikovať aj na vzájomný pomer vykonania dokazovania formou výpovede a možnosťou predniesť konečný návrh.

Právo obvineného na obhajobu nebolo zásadným spôsobom porušené ani tým, že nebol osobne prítomný pri vyhlasovaní súdu prvého stupňa, pretože na takýto postup dal sám súhlas (č. I. 380 spisu) a na hlavnom pojednávaní bol prítomný jeho obhajca. Rovnako sa tak nestalo (k porušeniu práva nedošlo) ani v prípravnom konaní, čím sa zaoberal v dostatočnej miere v rozsudku už súd prvého stupňa a v uznesení i súd druhého stupňa.

Taktiež všetky ostatné práva, ktoré sú vyjadrením práva na obhajobu a podmienky na spoľahlivé zistenie rozhodujúcich skutkových okolností kontradiktórnym spôsobom boli v predmetnej veci riadne zabezpečené.

Z uvedeného následne vyplýva, že v trestnej veci obvinenej nemožno dospieť k záveru o tom, že by bol naplnený dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku:

Podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom.

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku možno úspešne uplatňovať v prípadoch, keď je rozhodnutie súdu založené na dôkazoch, ktoré neboli na hlavnom pojednávaní vykonané zákonným spôsobom. Skutočnosť, že rozhodnutie je založené na dôkazoch vykonaných v rozpore so zákonom musí byť z obsahu spisu zrejmá a porušenie zákona by malo svojou povahou a závažnosťou zodpovedať porušeniu práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 Dohovoru, čomu napokon zodpovedá i samotná povaha dovolania ako mimoriadneho (nie ďalšieho riadneho) opravného prostriedku.

Z uvedeného logicky vyplýva záver, že nesprávny procesný postup súdu pri vykonávaní dôkazov môže byť dovolacím dôvodom v zmysle § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku len vtedy, ak má, resp. mal negatívny dopad na práva obvineného. Ak sa nepreukázu takéto účinky nesprávneho procesného postupu pri vykonávaní dôkazov, potom nemožno hovoriť o naplnení dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku, a to aj so zreteľom na to, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle čl. 6 ods. 1, ods. 3 písm. d) Dohovoru by mohlo dôjsť len vtedy, ak by odsúdenie bolo založené výlučne alebo v rozhodujúcej miere („solely or to a decisive extent“) na dôkazoch získaných nezákonným spôsobom, čo sa v predmetnej veci nestalo (pozri Mariana Marinescu v. Rumunsko -

rozsudok ESLP z 2. februára 2010, Emen v. Turecko - rozsudok ESLP z 26. januára 2010, Van Mechelen a ďalší v. Holandsko - rozsudok ESLP z 23. apríla 1997, Visser v. Holandsko - rozsudok ESLP zo 14. februára 2002, Al-Khawaja a Tahery v. Spojené kráľovstvo - rozsudok ESLP z 15. decembra 2011 a ďalšie).

V rámci dovolaní iniciovaného prieskumu odôvodneného dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku môže najvyšší súd preskúmať len to (ak dovolanie nepodal minister spravodlivosti Slovenskej republiky podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku), či jediný usvedčujúci dôkaz alebo viaceré rozhodujúce usvedčujúce dôkazy boli vykonané zákonným spôsobom. Ak dospeje k záveru o zákonnosti vykonaného dokazovania, najvyšší súd nemôže spochybňovať skutkové zistenia, prehodnocovať vykonané dôkazy a ich hodnotenie vykonané súdmi nižších stupňov.

Najvyšší súd dopĺňa, že dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku - „rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom“ a jeho zrkadlové znenie - „rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré boli súdom vykonané nezákonným spôsobom“, nemožno vykladať v rozpore s jeho logickým i materiálnym významom a účelom (je založené na dôkazoch) tak, že pôjde o prípady, keď súd dôkaz nevykonával. Súd nie je povinný vykonať dôkazy, ktoré strany nenavrhli a tiež nemusí vykonať ani tie dôkazy, ktoré strany síce navrhli, ale súd ich nepovažuje za rozhodné a dôležité pre spravodlivé rozhodnutie (§ 272 ods. 3 Trestného poriadku, § 2 ods. 10 Trestného poriadku, § 2 ods. 11 Trestného poriadku) a napokon súd nemusí vykonať ani tie dôkazy, ktoré strany síce navrhli, ale „neskoro“ (§ 240 ods. 3 druhá veta Trestného poriadku), alebo neprejavili reálnu snahu o ich vykonanie (§ 240 ods. 4 tretia veta Trestného poriadku).

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku môže byť naplnený len vtedy, ak súd vykonával dôkazy nezákonným spôsobom tzn., že pri ich vykonávaní (ale aj získaní v prípravnom konaní) bol porušený zákon. Preto platí, že nevykonanie dôkazu súdom, nie je možné považovať za okolnosť odôvodňujúcu existenciu dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku, nakoľko iba opačný postup súdu - vykonanie dôkazu nezákonným spôsobom môže naplniť dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku.

Nevykonanie (arbitrárne), pre spravodlivé rozhodnutie známeho a dôležitého, významného či rozhodného dôkazu súdom, môže však byť dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku, pretože posúdenie rozsahu (ne)vykonaných dôkazov je otázkou skutkovou a nie právnou. Za skutkové námietky sa pritom považujú námietky, ktoré smerujú proti skutkovým zisteniam súdov, proti rozsahu vykonaného dokazovania, prípadne i hodnoteniu vykonaných dôkazov súdmi nižšej inštancie. S ohľadom na to nemôže argumentácia dovolateľa, ktorým nie je minister spravodlivosti, o nevykonaní navrhnutého dôkazu súdom (o odmietnutí vykonania, ktorého bolo rozhodnuté podľa § 272 ods. 3 Trestného poriadku a rozhodnutie o tom bolo riadne odôvodnené minimálne v rozsudku v zmysle § 168 ods. 1 druhá veta Trestného poriadku) zodpovedať dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c), resp. písm. g) Trestného poriadku.

Vyslovený záver v plnom rozsahu zodpovedá doterajšej aplikačnej praxi i judikatúre Najvyššieho súdu Slovenskej republiky o nemožnosti preskúmavania správnosti a úplnosti skutkových zistení súdmi v pôvodnom konaní, s výnimkou prieskumu ich rozhodnutí uvedeným spôsobom z podnetu dovolania podaného ministrom spravodlivosti podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku.

Pokiaľ tak neúplnosť alebo nesprávnosť skutkových zistení súdmi v pôvodnom konaní dovolací súd nemôže preskúmať v rámci dovolateľom (obvineným alebo generálnym prokurátorom) uplatneného dovolacieho dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, nemožno takéto „skutkové“ preskúmanie rozhodnutí súdov v pôvodnom konaní dosiahnuť (a vo svojej podstate obchádzať) prostredníctvom uplatnenia dovolacieho dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. c), resp. písm. g) Trestného poriadku, konkrétne uplatnením dovolacej námietky spočívajúcej v tom, že v pôvodnom konaní nebol vykonaný konkrétny dôkaz, ktorý však podľa subjektívneho hodnotenia dovolateľa

vzhľadom na jeho význam (dôležitosť) vykonaný byť mal.

Posúdenie dôležitosti (významu) konkrétneho dôkazu totiž nie je možné bez komplexného vyhodnotenia dôkazného stavu na podklade rozsahu a kvality procesu dokazovania vykonaného súdmi v pôvodnom konaní, ktorého výsledkom je nimi zistený skutkový stav, v konečnom dôsledku odzrkadlený v tzv. skutkovej vete výroku o vine obvineného.

Záver o dôležitosti (významu) takého dôkazu preto logicky nie je možný bez primárneho posúdenia otázky náležite zisteného skutkového stavu v zmysle § 2 ods. 10 Trestného poriadku, ktorý je zase výsledkom procesu hodnotenia dôkazov podľa kritérií upravených v § 2 ods. 12 Trestného poriadku, z ktorého obsahu je navyše nepochybné, že žiadny dôkaz v trestnom konaní nemožno posudzovať izolovane od iných, v danej veci zabezpečených, resp. vykonaných dôkazov.

Vyššie uvedený záver tak zohľadňuje systematickú prepojenosť jednotlivých dovolacích dôvodov upravených v § 371 ods. 1 Trestného poriadku, ich vzájomné vzťahy a obsahovú nadväznosť, v posudzovanom prípade medzi dovolacími dôvodmi upravenými v tomto ustanovení pod písmenami c) a i) a na vetu za bodkočiarkou v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku logicky nadväzujúci ako jediný možný dovolací dôvod podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku.

K uplatnenému dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku obvinený namietal predovšetkým to, že prehliadka motorového vozidla zo strany hliadky mobilnej zásahovej jednotky PZ RHCP Sobrance bola nezákonná. Jednak policajti nemali oprávnenie žiadať ho o otvorenie batožinového priestoru a jednak nemohli postupovať podľa ustanovení zákona o Policajnom zbore, pretože z úradného záznamu vyšetrovateľa MV SR, sekcie kontroly a inšpekčnej služby z 3. októbra 2018 bolo zjavné, že polícia mala poznatky o jeho údajnej trestnej činnosti. Mohli teda postupovať len podľa Trestného poriadku. Krajský súd nebral uvedený úradný záznam do úvahy s odôvodnením, že úradný záznam nemôže slúžiť ako dôkaz v trestnom konaní. Podľa obvineného bola nezákonne vykonaná i prehliadka jeho osobného motorového vozidla, pretože po jeho zastavení bolo vozidlo presunuté z obce G. na OHK Zboj bez jeho prítomnosti. Následne tam bola vykonaná jeho prehliadka. Následne nemohli byť ani zaistené iné dôkazy z vozidla objavené pri prehliadke, a to ani ich následným vydaním podľa zápisnice o vydaní veci, pretože samotná prehliadka bola nezákonná. Preto ani ďalšie veci dôležité pre trestné konanie - zväzok kľúčov - nepredstavujú zákonný dôkaz.

K týmto dovolacím námietkam uvádza najvyšší súd nasledovné:

Vozidlo obvineného bolo zastavené hliadkou mobilnej zásahovej jednotky Policajného zboru - Riaditeľstva hraničnej polície Sobrance. Uvedená jednotka je podriadenou organizačnou zložkou Úradu hraničnej a cudzineckej polície Prezídia Policajného zboru SR. Z bežne dostupných internetových zdrojov je zrejmé, že do pôsobnosti Úradu hraničnej a cudzineckej polície patrí najmä plnenie úloh v oblasti kontroly hraníc, boja proti nelegálnej migrácii a prevádzach, analýzy rizík, spolupráce s Európskou agentúrou pre pohraničnú a pobrežnú stráž (ďalej len „agentúra Frontex“), analýzy cestovných dokladov, pobytového režimu cudzincov, návratov cudzincov, vyhostovania cudzincov, vízovej praxe a vo vymedzenom rozsahu na úseku azylového konania a realizácii dublinského nariadenia. Mobilná zásahová jednotka Policajného zboru - Riaditeľstva hraničnej polície Sobrance následne plní úlohy na úseku boja proti trestnej činnosti, na úseku ochrany života a zdravia osôb a majetku, na úseku eskort a policajných prevozov, na úseku hraničného dozoru, na úseku zabezpečenia verejného poriadku, na úseku zvláštnych činností, na úseku služobnej prípravy a na úseku ochrany určených osôb.

Možno preto logicky dedukovať, že príslušníci Mobilnej zásahovej jednotky PZ - Riaditeľstva hraničnej polície Sobrance, ktorí zastavili vozidlo obvineného, boli z hľadiska určenia tejto jednotky velení v ten deň do služby primárne za účelom zisťovania a odhaľovania potencionálnej trestnej činnosti na úseku hraníc. Zároveň im nič nebránilo vykonávať aj úkony spojené s plnením úloh zisťovania a kontroly všeobecnej bezpečnosti a to i v doprave.

Inak povedané: vozidlo obvineného bolo síce prvotne kontrolované v súvislosti s podozrením zo spáchania dopravného priestupku, avšak z hľadiska určenia, teda „náplne práce“ mobilnej zásahovej jednotky mohli jej členovia následne i zisťovať, či neprišlo k protiprávnemu konaniu v súvislosti s

dodržiavaním predpisov týkajúcich sa prechodu osôb a tovaru cez štátnu hranicu SR. Mali teda oprávnenie žiadať obvineného o otvorenie batožinového priestoru. Priamym popudom k žiadosti o otvorenie batožinového priestoru pritom bolo „neštandardné“ správanie sa obvineného. Na základe neho nadobudli príslušníci hliadky podozrenie, že mohol byť spáchaný trestný čin alebo priestupok v súvislosti s predpismi o prechode osôb a tovaru cez štátnu hranicu. Ako už správne uviedol v napadnutom uznesení krajský súd, príslušníci mobilnej zásahovej jednotky teda s poukazom na ustanovenie § 23 ods. 2 písm. b) zákona č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore, v znení neskorších predpisov, mali oprávnenie zastaviť a kontrolovať akékoľvek vozidlo v súvislosti so zisťovaním, či sa v ňom nenachádzajú veci pochádzajúce z trestnej činnosti.

Obvinený ďalej poukazoval na to, že mal byť už pred zadržaním predmetom operatívneho rozpracovania zo strany Úradu inšpekčnej služby a nemal tak byť pri zastavovaní vozidla použitý postup podľa zákona o Policajnom zbore.

K tomu je potrebné uviesť, že vo vyšetrovacom spise sa skutočne nachádza úradný záznam vyšetrovateľa MV SR, sekcie kontroly a inšpekčnej služby preukazujúci, že obvinený bol „rozpracovaný“ v súvislosti s podozrením z páchania trestnej činnosti. K jeho procesnej relevancii možno zopakovať názor odvolacieho súdu, že úradný záznam nepredstavuje prameň zákonného dôkazu. Čo je však podstatnejšie, zo spisového materiálu nevyplýva žiadna okolnosť preukazujúca, že by príslušníci zásahovej jednotky vedeli o predchádzajúcom podozrení že by obvinený mal páchať trestnú činnosť a tiež, že by vedeli, že v danej veci sú inou policajnou zložkou vykonávané operatívne úkony. To je napokon logické, pretože aby sa v rámci operatívneho preverovania predišlo úniku informácií, nemali príslušníci inšpekčnej služby dôvod informovať inú súčasť Policajného zboru o svojich podozreniach. U príslušníkov zasahujúcej hliadky teda objektívne absentovala vedomosť o predchádzajúcom „rozpracovaní“ obvineného. Mohlo byť teda zo strany hliadky prvotne voči nemu postupované na základe zákona o Policajnom zbore.

Vo vzťahu k prehliadke iných priestorov - osobného motorového vozidla obvineného - možno uviesť, že táto bola vykonaná v súlade so zákonom. Na jej vykonanie bol riadne vydaný príkaz zodpovedajúceho procesného subjektu a boli dodržané podmienky jej výkonu. Je logické, že vzhľadom na špecifiká veci nebola prehliadka vykonaná na mieste zadržania obvineného - na okraji obce G., ale vozidlo bolo presunuté na OHK Zboj. Je potrebné poukázať na skutočnosť, že po otvorení batožinového priestoru (resp. sklopení zadných sedadiel) boli v prítomnosti obvineného fotograficky zadokumentované cigarety tak, ako sa nachádzali v kufri vozidla. Následne bolo vozidlo bez toho, aby v ňom bol prítomný, presunuté na OHK Zboj. Ako však obvinený sám potvrdil, on bol bezprostredne za svojím vozidlom na rovnaké miesto dopravený v policajnom vozidle a následne sa zúčastnil samotnej prehliadky, čo potvrdil svojím podpisom. Z fotografickej dokumentácie cigariet nachádzajúcich sa v batožinovom priestore vozidla bezprostredne po zastavení vozidla obvineného a z fotodokumentácie cigariet nachádzajúcich sa v batožinovom priestore vozidla po premiestnení na OHK Zboj je zrejmé, že objemovo a genericky sa jedná o totožné množstvo cigariet. Z obsahu spisového materiálu teda vyplýva, že nedošlo k žiadnej manipulácii v množstve či druhu následne zaistených cigariet. Najvyšší súd zároveň dáva obvinenému do pozornosti, že pre vykonanie prehliadky iných priestorov nie je nutné a ani predpokladané predchádzajúce „vydanie vecí“, je však potrebná predchádzajúca výzva, ktorá uskutočnená bola. Ak vydaniu vecí príde, tak tento postup má význam pre následnú manipuláciu s vecou pre potreby zaistenia ďalších prípadných dôkazov. Zo zápisnice zároveň vyplýva, že obvinený cigarety „vydal“. Veci či dôkazy nájdené pri výkone samotnej prehliadky však nie je potrebné zo strany podozrivého „vydať“. To platí i vo vzťahu k zväzku kľúčov nájdených v motorovom vozidle, pričom z fotodokumentácie vyhotovenej po zastavení a kontrole vozidla vyplýva, že sa tam (vo vozidle) kľúče nachádzali. V tejto súvislosti potom nie je ničím spochybnený ani výkon prehliadky kôlne. Zo zápisnice o prehliadke iných priestorov - motorového vozidla obvineného tiež vyplýva, že jej prvopis je podpísaný na všetkých stranách obvineným.

Najvyšší súd preto môže len [s odkazom na znenie § 371 ods. 1 písm. i) veta za bodkočiarkou Trestného poriadku] pre úplnosť poznamenať, že v predmetnej trestnej veci boli dôkazy vykonané

zákonným spôsobom a následne tomu zodpovedajúc v zmysle § 2 ods. 12 Trestného poriadku aj náležite vyhodnotené.

S poukazom na uvedené najvyšší súd nezistil ani naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku.

Nakoľko najvyšší súd s poukazom na vyššie konštatované nezistil naplnenie dôvodov dovolania namietaných obvineným, rozhodol v konečnom dôsledku tak, ako je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.